

Arrest

nr. 304 957 van 17 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 februari 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse nicht.

Op 18 augustus 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg het verblijf aan als ander familielid (neef) van mevrouw E.A.A., S.([...]), van Spaanse nationaliteit in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

In het voornoemde wetsartikel staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- een verstreken paspoort met geldigheidsduur tot 23.10.2022 op naam van betrokkene voorzien van een inreisvisum, type D voor Frankrijk met vermelding 'Stagiaire' + een geldig paspoort met geldigheidsduur van 14.04.2023 tot 24.05.2028
- document van Frankrijk met de titel 'Récépissé de demande de carte de séjour. Er staat op dat mijnheer een hernieuwing van zijn verblijfsvergunning heeft gevraagd die afliep op 30.05.2021. Er staat expliciet op dat het mijnheer niet toegestaan is met die aanvraag tot verlenging om te werken. Het attest is afgeleverd dd. 30.11.2021.
- loonfiches van de referentiepersoon van januari tot en met april 2023 + loonfiches van haar echtgenoot van januari tot maart 2023
- attestation administrative op naam van betrokkene, waarin is opgenomen dat mijnheer geen inkomen heeft dd. 18.05.2023
- attestation de revenu dd. 18.05.2023 waarin is opgenomen dat betrokkene in 2023/2022 geen belastbaar inkomen heeft aangegeven.
- attest van het ocmw op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat hij geen financiële steun geniet
- eigendomsakte van de woning gelegen te Rivierstraat op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot
- bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene in Frankrijk twv 600 € op 7.05.2022, 1200 € op 2.06.2022, 1200 € op 15.07.2022, twv 1107.00 € op 27.08.2022, 1104 € op 1.10.2022, 1144 € op 2.11.2022.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 30.09.2014 in België verblijft. Na een aanvankelijke weigering kon worden vastgesteld dat ze haar verblijfsrecht uitoefende als werknemer. Op 12.11.2015 werd zij vergezeld door haar echtgenoot, die op zijn beurt een aanvraag als gezinslid indiende. Sindsdien blijkt nergens uit het dossier van mevrouw of haar rijksregister dat zij België nog zou verlaten hebben. Betrokkene meldde zich voor het eerst aan in België op 18.01.2023 om gezinshereniging met zijn nicht aan te vragen.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. B. van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel

47/1,2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds 2014 in België verblijft. Pas sinds 18.01.2023 is er sprake van betrokkene die de referentiepersoon wenst te vergezellen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. De referentiepersoon heeft zich wel degelijk succesvol weten te vestigen in België, heeft volop gebruik kunnen maken van dat recht op vrij verkeer om zich te vestigen in een ander EU-land. Haar echtgenoot is immers de EUBurger komen vergezellen, intussen hebben deze mensen ook een aantal gemeenschappelijke kinderen. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkene verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Onafgezien van bovenstaande opmerking, kan evenmin worden vastgesteld dat de ten gronde voorwaarden zijn voldaan. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin werd helemaal niets voorgelegd. Dit is aldus niet van toepassing

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, blijkt dat betrokkene ter staving daarvan documenten voorlegt waaruit blijkt dat hij onvermogen is in zijn land van origine, Marokko en anderzijds dat hij bewijzen voorlegt dat hij geld heeft ontvangen van de referentiepersoon en haar echtgenoot in zijn land van herkomst nl. Frankrijk. Dit strookt uiteraard niet met elkaar. Indien betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België in Frankrijk heeft verbleven, dient hij aan te tonen onvermogen te zijn geweest te zijn in Frankrijk. Wat de situatie is in zijn land van origine doet niet te zake, hij verbleef immers niet in zijn land van origine voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Verder blijkt uit zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning in Frankrijk dat hij met dat documenten, nl. de aanvraag tot verlenging, geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Frankrijk. Echter, uit zijn oude paspoort blijkt dat hij met een visum type D in Frankrijk is terecht gekomen. Er staat bovendien op dat de reden voor het visum type D 'stagiaire' was. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene naar Frankrijk is gekomen als stagiair. Niets sluit uit dat het een vergoede stage was. Voor zover er geen vergoeding tegenover stond, moet het verblijf van betrokkene in Frankrijk op één of andere manier gefinancierd geweest zijn. Het is ondenkbaar dat Frankrijk een jonge man uit het buitenland een onbezoldigde stage zou laten uitvoeren zonder garanties dat mijnheer dat financieel kan dragen. Het bewijs dat aan betrokkene geld werd overgemaakt, volstaat op zich niet, om er te kunnen van af leiden dat mijnheer op die bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.02.2023 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene verblijf zou moeten bekomen om het vrij verkeer van de referentiepersoon te vrijwaren. Noch blijkt uit het dossier, voor zover het aspect van dit vrij verkeer alsnog zou kunnen worden aangetoond, dat betrokkene reeds in het land van origine ten laste was van de burger van de Unie of in het land van origine reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

De bepalingen van art. 74/13 vormen geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer minderjarige kinderen zou hebben in België. Wat betreft zijn gezins- en familieleden met de referentiepersoon wordt er betwist dat er van een buitengewone afhankelijkheid tussen

hem en zijn nicht sprake is. Mijnheer is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij zelfstandig kan leven zonder nabijheid van zijn nicht, om zo een eigen gezinsleven op te bouwen. Van enige medisch bezwaar voor het nemen van het bevel is evenmin sprake in het administratief dossier.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 47/1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 47/1 Vw stelt uitdrukkelijk als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Het voormelde nationale artikel betreft derhalve de bevestiging en de interpretatie die door de jaren heen aan artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) werd gegeven.

Artikel 20 VWEU verbiedt dus ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten.

Zodoende heeft België met artikel 47/1 Vw procedurele voorwaarden bepaalt waaronder derdelander een afgeleid recht van artikel 20 VWEU kunnen aanvoeren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 18 juli 2019, arrest nr. 224 105).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er in casu het land van origine van verzoeker niet te zake doet en dient slechts rekening te worden gehouden met het land van herkomst welk in dit geval Frankrijk betreft. Gelet hierop dient te worden opgemerkt dat verzoeker met de stavingstukken die bij zijn aanvraag werd gevoegd, aan de DVZ heeft aangetoond dat zijn nicht, zijnde mevrouw E.A.A. hem tijdens zijn verblijf in Frankrijk wel degelijk financieel heeft gesteund. Verzoeker heeft derhalve bij zijn aanvraag bewijzen voorgelegd dat hij geld heeft ontvangen van mevrouw E.A.A. tijdens zijn verblijf in Frankrijk.

De DVZ achtte deze bewijzen niet voldoende en wijst deze stavingstukken af in de bestreden, door te stellen dat niets uitsluit dat verzoeker vergoeding heeft ontvangen voor zijn stage in Frankrijk en dat ondenkbaar is dat Frankrijk een jonge man uit het buitenland een onbezoldigde stage zou laten uitvoeren zonder garanties dat hij financieel kan dragen. Het bewijs dat aan verzoeker geld werd overgemaakt volstaat volgens de DVZ dus niet om er te kunnen van afleiden dat verzoeker op die bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de voormelde wetgeving niet blijkt dat als een voorwaarde wordt gesteld dat de burger van de Unie, namelijk de referentiepersoon volledig moest instaan voor het onderhoud van de familielid derdelander in het land van herkomst. De interpretatie die in casu door de DVZ aan deze wetgeving wordt gegeven mist derhalve elke grondslag. Artikel 47/1 Vw stelt uitdrukkelijk dat enkel moet worden aangetoond dat de persoon ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de

burger van de Unie. Het feit dat 5 de niet van verzoeker, mevrouw E.A.A. verzoeker tijdens zijn verblijf in Frankrijk geld heeft overgemaakt bewijst dat er wel degelijk een hechte band bestaat tussen beiden en dat verzoeker dus wel degelijk een deel van haar gezin uitmaakt, daar verzoeker duidelijk wordt geholpen met het geld van het gezin van mevrouw E.A.A. Het is ondenkbaar dat mevrouw E.A.A. geld overmaakt naar elk van haar familieleden. Dat zij regelmatig geld naar verzoeker heeft overgemaakt duidt op een bijzondere relatie tussen haar en verzoeker, wat erop wijst dat verzoeker wel degelijk als lid van haar gezin wordt beschouwd.

Verder, stelt de DVZ in de bestreden beslissing dat niets uitsluit dat de stage van verzoeker in Frankrijk een vergoede stage was en stelt dat ondenkbaar is dat Frankrijk een jonge man uit het buitenland een onbezoldigde stage zou laten uitvoeren. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat intussen deze stage werd beëindigd en verzoeker dus volledig afhankelijk is geworden van de hulp van zijn nicht in België, zijnde mevrouw E.A.A. Bovendien is verzoeker naar zijn nicht in België gekomen, omdat zijn beroep in België sedert 2021 een knelpuntberoep betreft en dus in België gemakkelijker aan het werk zou kunnen geraken. Dit blijkt duidelijk uit het Ministeriële besluit van 31 maart 2021 houdende vaststelling van de lijst met middengeschoolde functies waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten bestaat, BS 15 april 2021, 33551. Dit Ministeriële besluit werd op 1 september 2023 opnieuw bevestigd (stuk 2). Gelet hierop dient te worden opgemerkt dat de DVZ derhalve de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd, daar er niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing of er al dan niet rekening werd gehouden met de bovenvermelde elementen.

Om zich goed voor te bereiden op het vinden van werk in België, moet verzoeker niet alleen de Franse taal beheersen, maar ook op zijn minst de basis van de Nederlandse taal kennen. Met het oog hierop is hij gestart met het inburgeringstraject waarvan hij het eerste deel op 3 juli 2023 heeft volbracht. Het volgende deel van het inburgeringstraject bestaat uit het volgen van de Nederlandse taallessen met welke hij op 1 september 2023 is gestart.

De DVZ heeft met dit alles geen rekening gehouden en heeft hierdoor dus ook het principe van zorgvuldigheid geschonden door geen rekening te houden met alle relevante elementen in dit dossier. Dit omvat het feit dat de stage in Frankrijk is afgerond en dat verzoeker volledig afhankelijk is geworden van zijn nicht in België. Bovendien heeft verzoeker aantoonbaar de capaciteit om in België te werken, aangezien hij beschikt over een diploma in een knelpuntberoep en stage heeft gelopen in een lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. Het feit dat Frankrijk wereldwijd bekend staat om zijn expertise op het gebied van banketbakkerij en patisserie, illustreert dat de verzoeker met zijn diploma zonder moeite in België aan de slag zou kunnen. De gemachtigde van de minister heeft nochtans de verplichting om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

2.2. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van zijn nicht met Nederlandse nationaliteit. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
[...]*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

2.3. Voor de interpretatie van het begrip “*ten laste*” verwijst de Raad naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Frankrijk geld ontving van de referentiepersoon. Verweerder stelt evenwel vast dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst, namelijk Frankrijk. Verzoeker legt wel een stuk neer waaruit blijkt dat hij zijn land van origine (Marokko) onvermogen was, toch ligt er geen dergelijk Frans stuk neer. De afschriften van geldoverschrijvingen alleen volstaan volgens verweerder niet om te kunnen vaststellen dat verzoeker aangewezen was op deze bedragen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud en aldus ten laste was van de referentiepersoon. Dit des te meer aangezien uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker zich met een visum type D naar Frankrijk begaf voor een stage. Het is onduidelijk of deze stage al dan niet bezoldigd was. In zijn middel betoogt verzoeker dat voormelde stage ondertussen beëindigd werd en dat hij sindsdien afhankelijk is van de geldstorting van de referentiepersoon. Hij voert tevens aan dat uit artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon volledig moet instaan voor het onderhoud van het familielid-derdelander in zijn land van herkomst. Uit verzoekers betoog is het niet duidelijk of hij ten tijde van de geldstortingen van de referentiepersoon andere inkomsten had of niet, bijvoorbeeld uit zijn stage. Hoe dan ook dient hij, gelet op bovenstaande rechtspraak, aan te tonen dat hij aangewezen was op de overschrijvingen van de referentiepersoon om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het komt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over om te stellen dat dit niet wordt aangetoond louter en alleen op basis van de neergelegde afschriften van de geldstortingen van de referentiepersoon, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

2.4. Het begrip “*deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” met betrekking tot de “*andere gezinsleden*”, overeenkomstig artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn, werd door het Hof van Justitie verduidelijkt in het arrest van 15 september 2022 in de zaak C-22/21 (HvJ 15 september 2022, C-22/21, *SRS, AA t. Minister for Justice and Equality*). Om te bepalen of de derdelander in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van hetzelfde gezin, moet er blijken worden gegeven van een nauwe en duurzame persoonlijke band waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf. Daarbij wordt ook rekening gehouden met de hechtheid van de betrokken familiërelatie, de reciprociteit en de intensiteit van die band. Deze band moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens een van beiden daaronder zou lijden. Er moet bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden niet alleen rekening moet worden gehouden met de periode ná de verwerving van het statuut van Unieburger maar ook met de periode daarvóór. Aldus moet de beoordeling of de derdelander en de referentiepersoon deel uitmaken van hetzelfde gezin, gesteund zijn op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.

Wat betreft zijn gezinsbanden met de referentiepersoon, herhaalt verzoeker dat hij maandelijks geld ontving tijdens zijn verblijf in Frankrijk. Het is volgens verzoeker ondenkbaar dat de referentiepersoon geld overmaakt aan al haar familieleden en dus er moet duidelijk sprake zijn een bijzondere relatie tussen hen beiden. Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, komt het evenwel niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over om te oordelen dat er louter en alleen op basis van de geldoverschrijvingen, niet kan worden afgeleid dat verzoeker en de referentiepersoon deel uitmaken van hetzelfde gezin, gesteund op een nauwe, duurzame persoonlijke band die ontstaan is in hetzelfde huishouden.

2.5. In een laatste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij aantoonbaar de capaciteit heeft om te werken in België, aangezien hij een diploma behaalde in een knelpuntberoep. Met het oog op arbeid, volgde verzoeker een inburgeringstraject. Met zijn betoog lijkt verzoeker te erkennen dat hij in België wenst te verblijven om alhier te kunnen werken en niet omwille van de bijzondere relatie met de referentiepersoon. Er dient aan te worden herinnerd dat de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijks afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen ofervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. Uit het bovenstaande is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een dergelijke situatie.

De elementen omtrent zijn arbeidskwalificaties en inburgering voert verzoeker bovendien pas voor het eerst aan, waardoor hij verweerder niet ernstig kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker niet verduidelijkt op welke manier de voormelde elementen het nemen van de bestreden beslissing verhindert.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT